

NICOLAS FEUZ

DE POSTZEGEL VERZAMELAAR

HOUD UW BRIEVENBUS IN DE GATEN...

XANDER

THRILLER

Proloog

(DEEL 1)

Op de rug van de man was een afwisseling te zien van witte en rode vierkanten: een schaakbord van bloed.

Zijn geschreeuw was opgehouden, hij ademde zwaar. Zijn hortende en stotende adem werd weerkaatst door de stenen muren van de oude kelder. Aan het plafond hing een knipperende tl-buis, die zwak en met tussenpozen de koude, vochtige vloer van grind verlichtte. Overal stonden oude, buiten gebruik gestelde drukmachines in het donker gedompeld, duidelijk al jarenlang aan roest onderhevig. De eigenaar had waarschijnlijk niet de moed gevonden om ze als schroot weg te doen.

Een koude tochtstroom trok door de kamer en de man huiverde van top tot teen. Hij was zo naakt als een worm, als een liefhebber van bondage vastgebonden over een bok die je normaal alleen in gymzalen zag. Met zijn maag tegen het leer gedrukt, zijn benen en armen vastgemaakt aan de vier metalen steunen, was de man onderworpen aan de ergste mishandelingen en hij beefde van top tot teen. Maar de kou was een verademing voor hem, het verdoofde zijn pijn. De folteraar had hem niets bespaard.

‘Waarom doe je dit?’ mompelde de man moeizaam, terwijl hij bloed opgaf tussen de onregelmatige ademhalingen door.

‘Ik doe het voor haar.’

Sinds de man in deze vreselijke houding op de bodem van de kelder weer bij bewustzijn was gekomen, was zijn beul niet echt spraakzaam geweest.

‘Waar is ze?’ vroeg hij opnieuw.

‘Vlakbij. Misschien is ze wel wakker en luistert ze naar ons.’

De laatste herinneringen die de man had, speelden zich af in Delémont: een donkere en verlaten straat in de hoofdstad van de Jura, de nacht, de sneeuw, de kou, de stilte. Daarna werd alles zwart. Hoelang was hij bewusteloos geweest?

‘Waar zijn we? Wat is dit voor plek?’

De folteraar wilde die vraag niet beantwoorden. De man hoorde het grind kraken onder zijn langzame, gestage stappen. Knipperende tluizen, opnieuw een ijzige tochtvlaag. De schoenen verdwenen in witte polypropyleen overschoenen en hielden stil voor zijn ogen.

De beul hurkte voor zijn slachtoffer neer, duwde plotseling zijn hoofd omhoog en trok hem aan zijn haren. Hij droeg een volledig wit pak met handschoenen en capuchon, vergelijkbaar met de pakken die technisch rechercheurs droegen op een plaats delict, om geen extra sporen achter te laten. De man staarde met half geloken ogen door het dikke gele glas van diens veiligheidsbril in de ogen van de folteraar. De blik van de beul drukte geen haat of medeleven uit. Hij bezat geen spoorje empathie meer.

‘Drink!’ beval hij, terwijl hij de hals van een veldfles tegen zijn lippen drukte.

De man nam een slok water, stikte daar bijna in, begon te hoesten en spugde een deel van de vloeistof weer uit.

‘Bekijk het!’ kreunde hij tussen twee hikken door.

Hij had geen dorst, hij had al zoveel gedronken sinds hij wakker was geworden in die kelder. Twee liter, misschien zelfs drie. Zijn lichaam was verzadigd. In zijn maag en darmen voelde hij het vele water gorgelen dat hij had ingeslikt en dat hij niet kwijt kon. Zijn blaas was vol en stond op knappen, zijn plasbuis was gezwollen tot aan het puntje van zijn penis. Maar daar zat iets wat het tegenhield.

De pijn die zijn buik teisterde, die tegen het leer werd gedrukt, en doordat zijn eikel werd belemmerd door een onzichtbare kracht, was net zo scherp als die van het schaakbordpatroon op zijn rug.

‘Drink,’ hield de folteraar aan, terwijl hij de hals van de veldfles in zijn mond duwde. ‘Dat is belangrijk.’

Belangrijk? Het was belachelijk. Niets deed er meer toe in de mistige geest van de man. Hij voelde een mondvul ijswater door zijn maag stromen, waarna in een braakreflex de ijzeren smaak van bloed in zijn slokdarm opkwam.

Niet overgeven!

Hij had al een keer eerder het vlees uitgebraakt dat zijn kwelgeest hem had gedwongen door te slikken. Vervolgens had hij het moeten doorslikken zonder erop te kauwen. De bloedige massa was voor de tweede keer door zijn keel gegleden, als een heel grote, hete oester.

‘Goed...’ zei zijn folteraar goedkeurend. ‘Zullen we nog een stukje doen?’

‘Nee, alsjeblieft niet,’ smeekte de man uitgeput.

Maar hij wist dat het nutteloos was. Het was helemaal geen vraag.

De beul stond op en deed een paar stappen opzij. De man hoorde het geluid van het apparaat, identiek aan dat van een elektrisch scheerapparaat.

Het knetterende geluid weergalmde door de kelder en concurreerde met de flikkerende lichten. Deze keer zou er geen sprake zijn van enige voorbereiding, geen massage of drainage om de huid los te maken en de bloedcirculatie weer op gang te brengen. De folteraar ging gewoon verder waar hij was gebleven.

Het dermatologische mes, een soort elektrische groenteschiller waarmee normaal gesproken huidstroken worden verwijderd voor transplantaten, kwam in contact met een intact deel van de rug van de man. Hij schreeuwde het uit van de pijn terwijl er een stukje huid, een klein lichtroze vierkantje van een paar centimeter, loskwam uit zijn levende huid.

‘Vierentwintig,’ kondigde de beul aan. ‘Nog acht.’

Acht keer herhaalde hij de handeling. Acht pijnkreten, acht even

grote stukjes huid. Tweeëndertig witte vlakjes voor evenveel bloedige vlakjes.

Tevreden met het resultaat legde de folteraar het mesje op de roestige rand van een oude drukpers en hurkte vervolgens opnieuw voor zijn slachtoffer neer. De man was nog bij bewustzijn, maar stond op het punt dat te verliezen. De beul greep hem opnieuw bij zijn haar en trok zijn hoofd omhoog.

‘Geen water,’ smeekte de man zwakjes.

‘Dat heb je niet meer nodig.’

‘Je bent gestoord! En die naam... Waarom?’

De folteraar glimlachte. ‘Mijn naam doet er niet toe.’

Op een dag zou de politie zijn echte naam kennen. Maar in de tussentijd zouden ze hem waarschijnlijk een belachelijke bijnaam geven, zoals de gewoonte was met seriemoordenaars van wie de identiteit onbekend was. Hij stelde zich de krantenkoppen al voor.

De postbeambte.

De postbode.

Of iets soortgelijks wat nergens op sloeg. De beul zuchtte en vervolgde: ‘Het enige wat er vandaag toe doet, is dat je hebt verloren. Schaakmat.’

Hij opende een stilettoes en zorgde ervoor dat het lemmet met een snelle en precieze beweging het vlees van zijn slachtoffer binnendrong en diep van het ene uiteinde van zijn keel naar het andere gleed.

Zo kwam een varken aan zijn einde.

In het huis ernaast had de vrouw de laatste kreet van de man gehoord. Met haar oor tegen de deur gedrukt hoorde ze vervolgens zijn gekreun, zijn zware ademhaling en een vage dialoog, zonder de woorden echt te kunnen verstaan. Toen keerde de stilte terug.

Ze had verschrikkelijke pijn in haar buik, ook zij. Maar bij haar had het een heel andere reden.

Proloog

(DEEL 2)

In het Franstalige deel van Zwitserland en een stuk van buurland Frankrijk viel al twee dagen onafgebroken sneeuw. Een dikke laag glinsterend wit bedekte de uitgestrekte velden van Gros-de-Vaud. De gemeente werkte onvermoeibaar om de provinciale wegen en de snelweg tussen Yverdon en Lausanne begaanbaar te houden.

Maxime Dutoit, die was geboren en getogen in Le Sentier, in het hart van de Joux-vallei, was gewend aan extreme winterse omstandigheden. Hij kende de route als zijn broekzak. Elke dag reed hij naar het zuidoosten langs het kleine hooggelegen meer, dat ingeklemd lag tussen twee uitlopers van de Jura, zonder zelfs maar de tijd te nemen om het inktzwarte water te bewonderen dat op het punt stond te bevriezen. Daarna kwam hij via de Mollendruz-pas in de vallei.

De grote SUV reed in rap tempo door de invallende nacht en de ruitwissers zwoegden op volle snelheid over de voorruit. De koplampen drongen met moeite door het witte gordijn van sneeuwvlokken heen en het asfalt was verdwenen onder een glad tapijt. Rouge FM kondigde verkeersstoringen in de hele regio Vaud aan en drong er bij automobilisten op aan voorzichtig te zijn en indien mogelijk zelfs thuis te blijven.

Dutoit doorkruiste Mont-la-Ville, stopte in l'Isle om broodstengels

en vleeswaren te kopen voor de middernachtelijke pauze, en vervolgde toen zijn weg richting Cossonay. Vanaf daar werd het verkeer drukker, vooral in de tegenovergestelde richting: mensen gingen na een dag hard werken richting huis. Dutoit draaide nachtdiensten.

Tijdens de afdaling richting Penthaz kwam de SUV vast te zitten in een file die werd veroorzaakt door een sneeuwschuiver. Dutoit vloekte, maar hij had geen andere keus dan geduld te hebben. Hij stak een sigaret op en deed het raampje aan de bestuurderszijde open. Ijskoude lucht stroomde de auto in.

Rouge FM zond een oud nummer uit de jaren tachtig uit: 'Careless Whisper' van George Michael. Dutoit zette de radio uit, hij haatte dit nummer. Zijn ouders hadden elkaar via dit liedje ontmoet. Ze hadden elkaar liefgehad, maar later hadden ze elkaar gehaat. Zijn moeder had daar uiteindelijk voor moeten boeten.

Na de brug over de Venoge vervolgde de SUV de weg naar Lausanne. Toen Dutoit de stad eenmaal uit was, nam hij de linkerrijsstrook en haalde de rij auto's in die wijselijk het pad van de sneeuwschuiver volgden. Daarna ging hij noordwaarts richting Daillens.

Dutoit werkte inmiddels vijf jaar bij het postpakkettensorteercentrum van Daillens. Hij vond het vooral fijn om nachtdiensten te draaien, van zes uur 's avonds tot drie uur 's nachts, waardoor hij overdag de tijd had om te doen wat hij wilde doen. Hij was nog jong en had niet veel slaap nodig. Bovendien bracht het werken in de nacht ook een speciale sfeer met zich mee.

Dutoit parkeerde zijn SUV op de parkeerplaats die gereserveerd was voor medewerkers van het postkantoor, waarna hij zijn badge aanbracht en door het veiligheidspoortje liep.

Aan zijn rechterkant, achter een gordijn van sneeuwvlokken, was een rij verlichte en genummerde loketten zichtbaar, waar gele vrachtwagens en busjes aan het uitladen waren.

Dutoit liep de betonnen veranda over en ging door de dubbele glazen schuifdeuren: van koud naar warm. In de hal begroette de receptioniste hem door het raam. Vervolgens werkte hij mechanisch de rest

af. In de kleedkamer trok hij de grijze outfit en het gele jasje aan met daarop het logo van zijn werkgever en deed de bijpassende schoenen aan. Daarna klokte hij in, liep richting de centrale hal en opende met zijn badge het elektronische slot.

In deze immense ruimte, ter grootte van ongeveer vier voetbalvelden, bevond zich de sorteerketen, draaiend en zigzaggend over een lengte van ruim twee kilometer. Er weerklonk voortdurend een dof geluid. Er werden zo'n tweehonderdduizend pakketten per dag verwerkt, en tijdens de feestdagen aan het einde van het jaar zelfs nog meer. Een glijbaansysteem, de kettinggeleiders, de met scanners uitgeruste transportbanden, automatische adreslezers en wissels vormden een wirwar van wegen en kruispunten waar het bagagesorteercentrum van een internationale luchthaven jaloers op zou zijn. Genoeg om het hoofd van een leek te laten tollen.

Terwijl hij naar zijn werkplek liep, passeerde Dutoit een collega die een vorkheftruck bestuurde. Hij begroette hem met een eenvoudig handgebaar. Vervolgens kwam hij langs 'de kliniek', een kleine ruimte die was gereserveerd om beschadigde pakketten te repareren en pakketten waarvan de ontvangers niet konden worden geïdentificeerd te openen. Zijn leidinggevende, Antoine Cottier, was niet aanwezig.

Tussen de lostafels en de transportbanden zag Dutoit verschillende *RX*'s vol met pakketten op hem wachten. In postjargon was *RX* de afkorting voor *rollbox*, de metalen karren die bedoeld zijn voor pakketten. De taak van Dutoit was om uitsluitend pakketten op de transportband te leggen die deze niet zouden blokkeren. Pakketten die te zwaar of te groot waren, werden handmatig gesorteerd.

Die avond legde Dutoit een gewoon ogend pakketje op de lopende band, met een gewone postzegel en een gewoon adres, niets verdachts. Het kleine pakketje passeerde probleemloos de eerste scanner, die de afmetingen en het gewicht registreerde. Vervolgens ging het dankzij de adreslezer op de sorteerlijn via het doolhof van lopende banden richting het glijbaansysteem waardoor het pakketje uiteindelijk bij de balie voor transport via Genève Rail terecht zou komen.

In het pakket begon iets te ontdooien.

1984

‘Sam?’

De stem van zijn grootmoeder galmde door de boerderij.

Het kind wist wat dat betekende: tijd om naar school te gaan. Maar hij wilde niet naar school. Daar noemden ze hem Smerige Sam en pestten ze hem voortdurend. Hij was de enige die op een boerderij woonde en het lukte hem nooit om de scherpe en hardnekkige geur van die plek kwijt te raken. Zijn overgewicht en versleten kleding vol vlekken hielpen niet echt.

‘Sam, ben je klaar?’

Het kind zuchtte en mopperde zonder veel overtuiging: ‘Ik kom eraan...’

In de wastafel in de badkamer dreef een reeks stukjes papier, van enveloppen of ansichtkaarten geknipt die grootmoeder op zolder had bewaard, opgestapeld in oude schoenendozen. De afgelopen maanden had Sam een echte passie voor postzegels ontwikkeld.

Hij had verschillende technieken geleerd om ze netjes los te maken, had ergens gelezen dat heet water en stoom vermeden moesten worden. Een paar centimeter koud water op de bodem van de gootsteen was voldoende, dan kon je de postzegels op het oppervlak laten drijven,

met de voorkant naar boven, en moest je wachten tot de rand doorweekt was.

‘Sam! Straks kom je nog te laat!’

Ja...

Dat zou niet de eerste keer zijn, maar zo zou hij in ieder geval op het schoolplein niet met Sylvain en zijn handlangers geconfronteerd worden.

Met een pincet trok Sam de postzegels voorzichtig een voor een los en legde ze vervolgens met de voorkant naar beneden op een stuk keukenpapier. Hij legde er nog een vel papier op en legde daar een stapel dikke boeken bovenop, zodat de postzegels plat bleven tijdens het drogen.

Vanmiddag, als hij thuis zou komen van school, zou hij ze indelen in zijn verzamelalbums, volgens het systeem van de Zumstein-catalogus, de bijbel van de postzegelverzamelaars.

Sam liep door de velden richting het bos bij Onex. De zon stond brandend aan de hemel.

Hij was een beetje een bijzonder geval, maar de details waren bekend bij de directie van de Tattes-school. Sam had twee jaar geleden zijn moeder verloren en zijn vader woonde in een pand aan de Rue des Évaux in Onex. Sam woonde officieel daar, maar zijn vader had geen tijd om voor hem te zorgen. Als inspecteur bij de kantonpolitie van Genève werkte hij op het politiebureau aan de Boulevard Carl-Vogt, aan de andere kant van de Arve. Zijn werktijden waren onregelmatig, wat niet echt te combineren was met de opvoeding van een tienjarig kind.

Tot grote ontsteltenis van zijn ouders had Sams vader nooit de boerderij aan de oevers van de Rhône, in het naburige stadje Lancy, willen overnemen. Sam was net als zijn vader enig kind en woonde inmiddels al twee jaar bij zijn grootouders. Hij ging naar school in Onex.

Onex en Lancy kenden al zo'n vijftien jaar een sterke stedelijke ontwikkeling. Bij gebrek aan een overnemer of koper voor de boerderij bij de dood van Sams grootouders zou hun land waarschijnlijk geclassificeerd worden als woongebied met hoge dichtheid.

Sam hoorde zijn grootouders soms ruziemaken met hun zoon over

deze netelige kwestie, maar meestal duurde het gesprek maar even. Het kind begreep er niet veel van en eerlijk gezegd interesseerde het onderwerp hem ook niet echt.

In zijn leven had Sam drie passies. Een daarvan waren de postzegels, uiteraard. Hij was erin geslaagd de Pro Juventute-collectie vanaf 1912 bijna volledig compleet te krijgen en streefde ernaar om, zoals elke goede postzegelverzamelaar, ooit een zeldzame Rayon of een Bazeler Duifje tegen te komen.

Dankzij zijn enige vriend op school, Toni, had Sam ook computers en videogames ontdekt. Toni woonde in de buurt van het Parc des Evaux, in een iets chiquere wijk van Onex, een stad die voornamelijk bestond uit gezinnen uit de arbeidersklasse, vaak sociaal achtergesteld. Toni spaarde gameconsoles en hij had Sam kennis laten maken met de nieuwste versie van Mario Bros. Dat was echt heel bijzonder. Bovendien had Toni voor zijn verjaardag een Commodore 64-computer gekregen met een hele reeks state-of-the-art spellen. Sam en zijn vriend leerden veel op het gebied van nieuwe technologieën, een wereld waar zijn ouderwetse vader en grootouders geen interesse in hadden. Toni was echter al vanaf het begin van de week ziek. Sam wist niet hoe het met hem ging, want van zijn grootouders mocht hij niet bij hem langs of hem bellen. Bellen was te duur. Toni's afwezigheid zorgde ervoor dat Sam een nog grotere hekel kreeg aan school. Zonder zijn vriend aan zijn zijde wist Sam zich overgeleverd aan de genade van Sylvain Ansermet en zijn volgelingen. In twee jaar tijd had Sam verschillende technieken ontwikkeld om eraan te ontsnappen. Sommige methoden werkten prima, andere niet zo goed. Die dag kon Sam geen kant op. De pestkoppen zouden hem zeker zien als hij weg zou gaan, hij zou een manier moeten vinden om ze te vermijden. De dag ervoor had hij zijn middelvinger opgestoken naar Sylvain. Helaas voor hem had een jongen uit de groep hem gezien en zijn gedrag gerapporteerd aan de leider, die hem vervolgens helemaal tot aan de Lance-boerderij gevolgd was.

‘Morgen krijg ik je wel, varken!’ had Sylvain geschreeuwd toen Sam naar binnen was gegaan.

De laatste reden dat Sam naar school ging, was zijn derde passie: Prinses.

Prinses zat bij hem in de klas en ze was het populairste meisje van de Tattes-school. De hele school noemde haar zo en ze liet duidelijk merken dat ze dat leuk vond. Alle jongens hadden haar het hof gemaakt, maar ze had met geen van hen verkering. Sam werd aangetrokken door haar natuurlijke schoonheid en haar onbereikbaarheid en hij was smoorverliefd op haar geworden. Het was zijn geheim, hij had het aan niemand verteld, zelfs niet aan Toni. Hij wist best dat hij geen kans maakte.

Sam passeerde een reeks moestuinen aan de rand van het bos en liep vervolgens om het Tattes-stadion heen naar de parkeerplaats bij de school. Hij keek op zijn horloge en zag dat hij twee minuten te vroeg was. Hij had te snel gelopen.

Het voelde alsof er een steen op zijn maag lag, terwijl hij op ruime afstand van het gebouw, verborgen achter een bestelbusje, wachtte tot de bel zou gaan. Hij zou de laatste zijn die bij school zou aankomen.

Van een afstandje observeerde hij de leerlingen die al op het plein liepen. De jongsten renden, schreeuwden en kibbelden met elkaar. De ouderen ruilden kaarten van het EK voetbal 1984, waarvan de finale plaatsvond in Frankrijk. Onder een boom zag Sam Sylvain en zijn volgelingen. Ze lachten, maakten grapjes over de verzamelaars en schrikten van tijd tot tijd een jonger kind af dat te dicht bij hen kwam.

Toen zag Sam Prinses. Haar slanke, sportieve lichaam, als dat van een ballerina, haar lange goudblonde haar in een vlecht. Vanuit zijn schuilplaats kon hij net de ogen van zijn knappe meisje onderscheiden, die glinsterden als diamanten.

Sams hart maakte een sprongetje. Vrolijk glimlachend liep Prinses over het plein naar de 'boom der klootzakken', zoals Sam die had genoemd. Waarom ging ze naar hen toe?

Hij zag haar bij de groep aankomen, in vrolijke tred, waarna ze zich in de armen van de leider wierp en een zoete kus op zijn mond plaatste. De bel ging. Hand in hand liepen Prinses en Sylvain richting de ingang van het gebouw.

Sams hart brak in duizend stukjes.